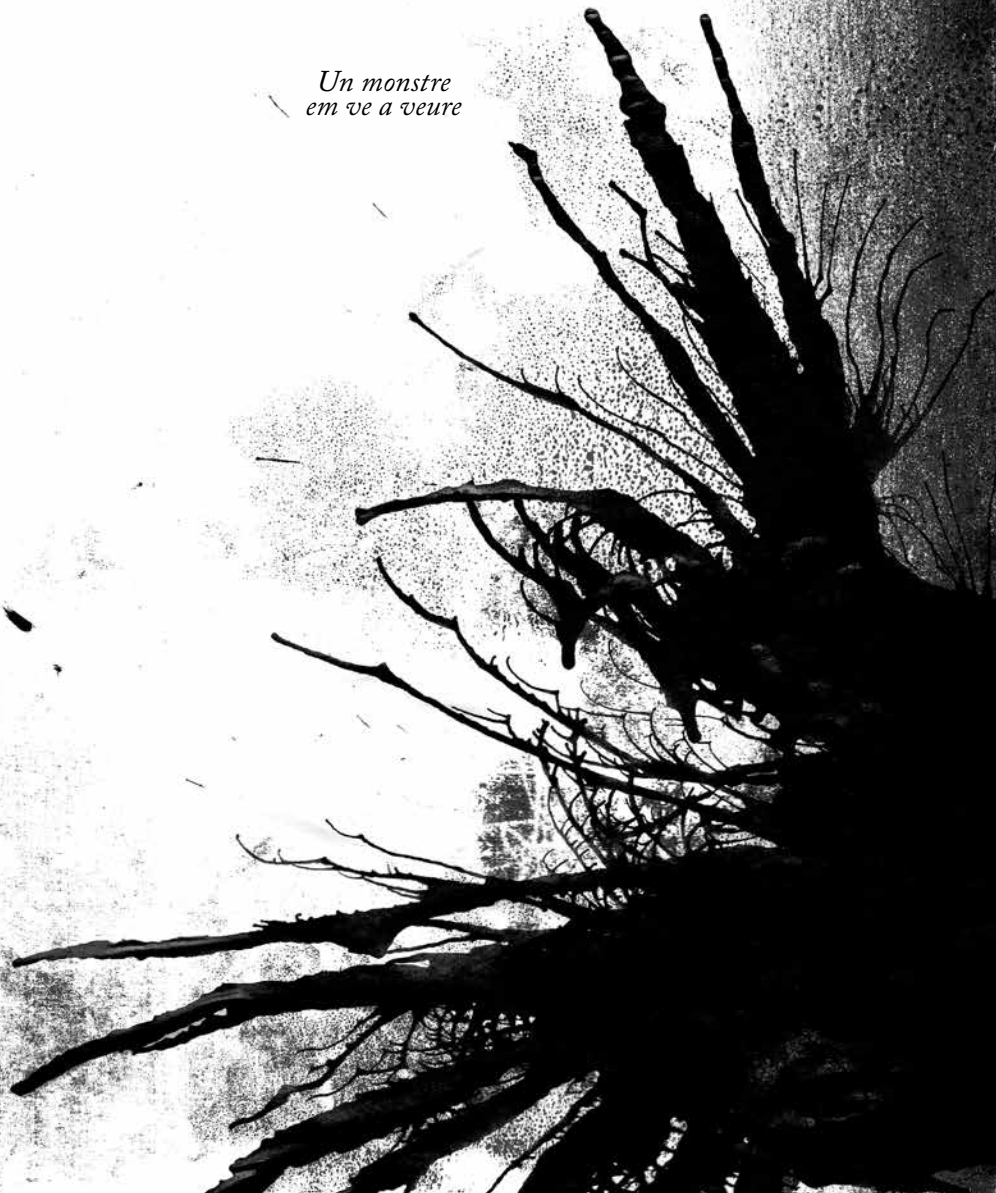

*Un monstre
em ve a veure*

UN MONSTRE EM VE A VEURE

PATRICK NESS

A partir d'una idea original de SIOBHAN DOWD

Il·lustracions de JIM KAY

Traduïda per FERRAN RÀFOLS GESA

SEMBRA
LLIBRES

Un monstre em ve a veure
Títol original: *A Monster Calls*
Primera edició: octubre de 2015

© Del text original: Patrick Ness, 2011,
a partir d'una idea original de Siobhan Dowd
Gràcies a Kate Wheeler

© Il·lustracions: Jim Kay, 2011

Cita de *An Experiment in Love* © Hilary Mantel,
1995. Amb permís d'A.M. Heath&Co. Ltd.

© Traducció de Ferran Rafols Gesa, 2015

© D'aquesta edició: Sembra Llibres, Coop.V.

Apartat de correus 8
46740 Carcaixent (Ribera Alta)
sembra@sembrallibres.com
www.sembrallibres.com

Publicat per acord amb Walker Books Limited,
Londres SE11 5HJ. Tots els drets reservats. No es
pot reproduir cap part d'aquest llibre per cap mitjà,
gràfic, electrònic o mecànic, inclosa la fotocòpia o la
gravació, sense permís previ de l'editor original.

Edició a càrrec de Joan Carles Girbés i Xavi Sarrià
Disseny de la col·lecció: Setanta | www.setanta.es
Correcció: Roger Sarrià

Sembra Llibres forma part de l'Associació
d'Editorials Independents

Aquest llibre s'ha imprès a Grafo
amb paper estucat de 135 gr i ha estat compaginat
amb cos 11,5 de la tipografia Adobe Caslon.

ISBN: 978-84-943736-5-7

DL: V-2064-2015

NOTA DELS AUTORS

No vaig arribar a conèixer la Siobhan Dowd. Només la conec com la coneixereu vosaltres, a través dels seus magnífics llibres. Quatre novel·les elèctriques per a joves, dues publicades en vida i dues després de la seva mort prematura. Si no les heu llegit, poseu remei ara mateix a aquesta llacuna.

Aquest hauria d'haver sigut el seu cinquè llibre. Tenia els personatges, un argument detallat i un començament. El que no va tenir, per desgràcia, va ser temps.

Quan em van preguntar si estava disposat a convertir la seva obra en un llibre, vaig dubtar. El que no volia fer –el que no hauria pogut fer– era escriure una novel·la imitant la seva veu. No li hauria fet cap servei a ella ni als lectors ni, el que és més important, a la història. No crec que un bon llibre pugui funcionar mai d'aquesta manera.

Però el que tenen les bones idees és que fan néixer altres bones idees. Sense temps per a evitar-ho, les idees de la Siobhan me n'estaven suggerint altres de noves, i vaig començar a sentir l'impuls que tot escriptor anhela: el de començar a fixar les paraules, el d'explicar una història.

Vaig tenir la sensació –i encara la tinc– que m'havien passat un relleu, com si una escriptora especialment bona m'hagués donat la seva història i m'hagués dit: «Vés. Corre amb ella. Fes-la grossa!». I és el que he intentat fer. Pel camí he tingut un únic

criteri: escriure un llibre que em semblés que podria agradar a la Siobhan. Cap altre criteri podia tenir importància.

I ara és hora que us passi el relleu a vosaltres. Les històries no s'acaben en els escriptors, independentment de quants hagin començat la cursa. Vet aquí el que la Siobhan i jo ens hem empescat. O sigui que aneu. Correu amb ella.

Feu-la grossa.

Patrick Ness

Londres, febrer de 2011

PER A LA SIOBHAN

Només s'és jove una vegada, diuen, però, oi que dura molt?
Més del que es pot suportar.

Hilary Mantel, *An Experiment in Love*

LA VISITA DEL MONSTRE

El monstre va aparèixer just passada la mitjanit. Com acostumen a fer.

Quan va venir, en Conor estava despert.

Havia tingut un malson. No un malson qualsevol. *El* malson. El mateix que tenia sovint, últimament. El de la foscor, els vents i els crits. El de les mans que li relliscaven en l'últim moment entre els dits, per més que mirés d'aferrar-s'hi. El que sempre acabava amb...

–Vés-te'n –va xiuxiuejar en Conor en la foscor del dormitori, intentant fer recular el malson, impedir que el perseguís cap al món dels desperts–. Ara vés-te'n.

Va donar una ullada al rellotge que la mare li havia posat a la tauleta de nit. Les 12.07. Passaven set minuts de la mitjanit. Era tard per a un dia entre setmana, i tard també per a ser diumenge, això segur.

No n'havia parlat amb ningú, del malson. Amb la seva mare no, és clar, però tampoc amb ningú altre, ni amb el seu pare en les seves trucades quinzenals (més o menys) i per descomptat no amb la seva àvia, ni amb ningú de l'institut.

Mai de la vida.

No ho havia de saber mai ningú, el que passava al malson.

En Conor va parpellejar, encara mig adormit, i després va arrufar les celles. Allà hi faltava alguna cosa. Es va incorporar al llit i es va desvetllar una mica més. El malson li fugia entre els dits, però hi havia alguna cosa que no sabia identificar, una cosa diferent, una cosa...

Va parar l'orella, es va esforçar a sentir alguna cosa enmig d'aquell silenci, però l'únic que sentia era la quietud de la casa que l'envoltava, algun sorollet de tant en tant al pis de sota, on no hi havia ningú, o el cruixit dels llençols de la mare a l'habitació del costat.

Res.

I, en acabat, alguna cosa.

Una cosa que es va adonar que era el que l'havia despertat.

Algú cridava el seu nom.

«Conor.»

Va sentir una onada de pànic i se li va regirar tot per dins. L'havia seguit? D'alguna manera havia aconseguit escapar-se del somni, i...?

—No siguis estúpid —es va dir—. Ets massa gran per a creure en monstres.

I ho era. Feia un mes que n'havia fet tretze. Els monstres eren per als nens petits. Els monstres eren per als que encara es pixaven al llit. Els monstres eren per a...

«Conor.»

Un altre cop. En Conor va empassar-se saliva. Aquell octubre havia fet més calor que

de costum, i encara tenia la finestra oberta. Potser el frec d'una cortina contra l'altra podia haver sonat com si algú...

«Conor.»

D'acord, no era el vent. Era una veu, clarament, però no la reconeixia. No era la de la mare, això segur. No era una veu de dona, i en un moment de bogeria va pensar si no podia ser que el pare hagués vingut per sorpresa des dels Estats Units, que hagués arribat massa tard per a telefonar, i...

«Conor.»

No. No era el pare. Aquella veu tenia un to peculiar, monstruós, feréstec i sense domesticar.

I llavors va sentir un cruixit de fusta molt fort a fora, com si alguna cosa gegantina travessés un terra de taulons.

No volia sortir a mirar. Però, alhora, una part d'ell es moria per mirar.

Ja despert del tot, va enretirar les mantes, va sortir del llit i es va acostar a la finestra. Sota la mitja claror de la lluna veia clarament el campanar de l'església dalt del turonet que hi havia darrere de la casa, sobre el lloc on s'encorbaven les vies del tren. Dues línies d'acer dur que desprenien una lluïssor esmorteïda enmig de la nit. La lluna també il·luminava el cementiri del costat de l'església, ple de làpides que gairebé ja no es podien llegir.

En Conor també veia el gran teix que s'alçava al mig del cementiri, un arbre tan antic que semblava que estigués fet amb les mateixes pedres que l'església. Sabia que era un teix perquè la mare li ho havia dit, primer quan era petit, per assegurar-se que no es menjava les baies, que eren verinoses, i després altra vegada aquest últim any; de tant en tant la mare es quedava clavada da-

vant de la finestra de la cuina amb una mirada estranya als ulls i deia: «És un teix, saps?».

I llavors va tornar a sentir el seu nom.

«Conor.»

Com si li ho xiuxiuegessin a totes dues orelles alhora.

—Què carai...? —va dir en Conor, mentre el cor li bategava amb força, impacient pel que pogués passar.

Un núvol va tancar la lluna, va deixar tot el paisatge sumit en la foscor, i una ràfega de vent va recórrer el vessant del turó amb un brunzit, es va ficar a la seva habitació i va inflar les cortines. En Conor va tornar a sentir els cruixits i els espetecs de la fusta, que grinyolava com si fos una cosa viva, com si l'estómac afamat del món grunyís demanant menjar.

I llavors el núvol se'n va anar i la lluna va tornar a brillar.

Sobre el teix.

Que ara era al bell mig del jardí del pati de darrere de casa.

I vet aquí el monstre.

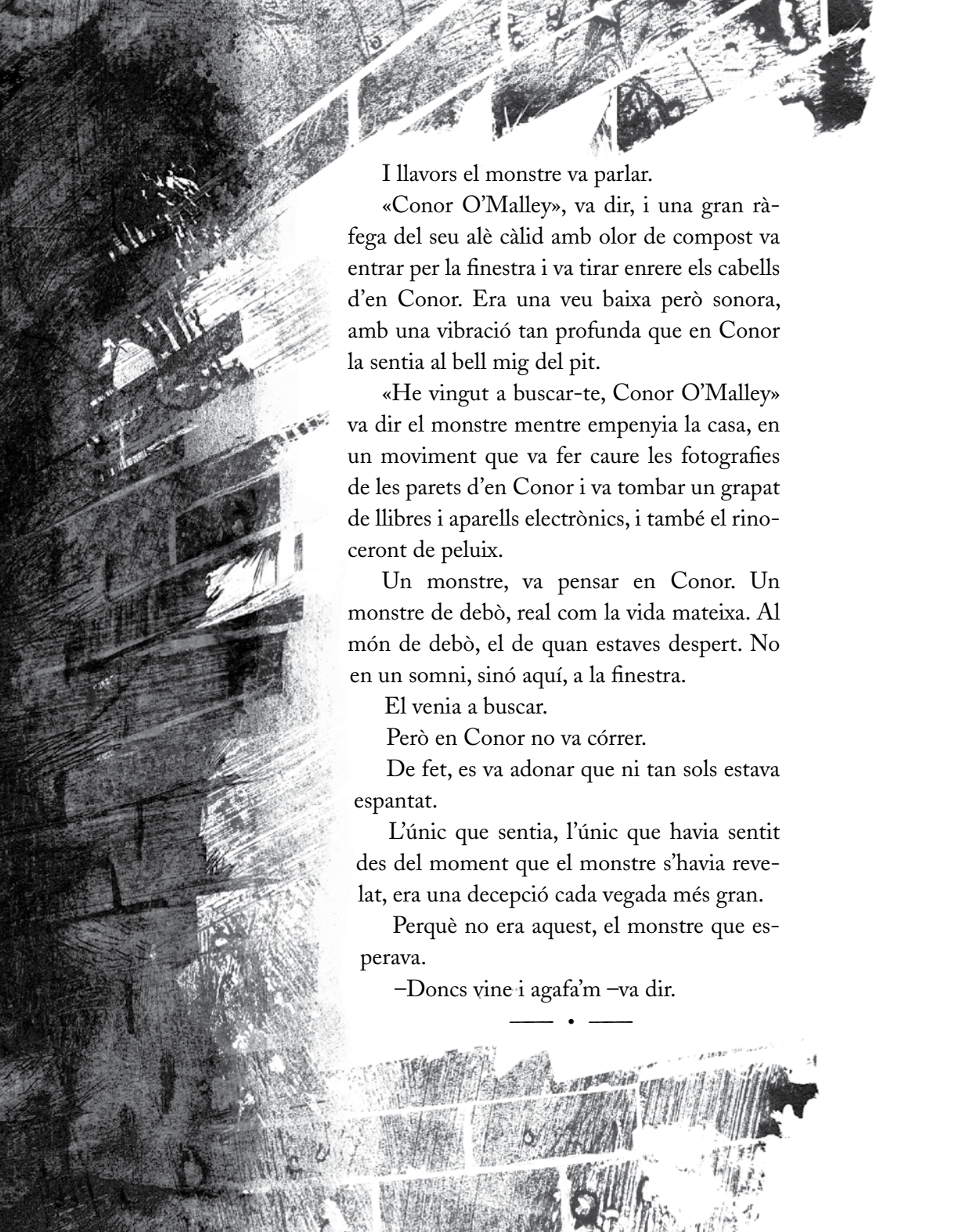
Mentre el Conor se'l mirava, les branques més altes de l'arbre es van ajuntar per formar una cara enorme i espantosa; amb un centelleig van dibuixar una boca, un nas i fins i tot uns ulls que li tornaven la mirada. La resta de branques es van entortolligar les unes al voltant de les altres, sempre cruixint, sempre espetegant, fins a formar dos braços ben llargs i una segona cama per plantar-la al costat del tronc principal. La resta de l'arbre es va ajuntar en una columna vertebral, que després es va convertir en un tors, i mentrestant les fulles petites i fines es van entreteixir per crear una pell verda i peluda que es movia i respirava com si a sota hi hagués músculs i pulmons.

El monstre, que ja era més alt que la finestra d'en Conor, es va anar fent més ample a mesura que prenia forma, fins a aconseguir un perfil poderós que segons com t'ho miressis semblava fort i, segons com, imponent. En cap moment va deixar de mirar en Conor, que sentia la respiració sonora i ventosa que li sortia per la boca. El monstre va posar les mans gegantines a banda i banda de la finestra i va abaixar el cap fins que els seus ulls enormes van omplir el marc i van clavar una mirada hostil a en Conor. La casa va fer un petit gemec sota aquell pes.

I llavors el monstre va parlar.

«Conor O'Malley», va dir, i una gran ràfega del seu alè càlid amb olor de compost va entrar per la finestra i va tirar enrere els cabells d'en Conor. Era una veu baixa però sonora, amb una vibració tan profunda que en Conor la sentia al bell mig del pit.

«He vingut a buscar-te, Conor O'Malley» va dir el monstre mentre empenyia la casa, en un moviment que va fer caure les fotografies de les parets d'en Conor i va tombar un grapat de llibres i aparells electrònics, i també el rinoceront de peluix.

Un monstre, va pensar en Conor. Un monstre de debò, real com la vida mateixa. Al món de debò, el de quan estaves despert. No en un somni, sinó aquí, a la finestra.

El venia a buscar.

Però en Conor no va córrer.

De fet, es va adonar que ni tan sols estava espantat.

L'únic que sentia, l'únic que havia sentit des del moment que el monstre s'havia revelat, era una decepció cada vegada més gran.

Perquè no era aquest, el monstre que esperava.

—Doncs vine i agafa'm —va dir.

Es va fer un silenci estrany.

«Què has dit?», va preguntar el monstre.

En Conor va encreuar els braços.

–Dic que vinguis i m’agafis.

El monstre es va aturar un moment, i després va picar amb els dos punys contra la casa i va fer un gran rugit. El sostre d’en Conor es va aclofar sota els cops i a les parets hi van aparèixer grans esquerdes. El vent va omplir l’habitació, els bramuls enrabiats del monstre retrunyien en l’aire.

–Pots cridar tant com vulguis –va dir en Conor, amb una arronsada d’espatlles, gairebé sense aixecar la veu–. He vist coses pitjors.

El monstre va rugir encara amb més força i va clavar el braç a la finestra d’en Conor, esmicolant el vidre, la fusta i els maons. Una mà enorme, cargolada i plena de branques entortolligades va agafar en Conor pel mig i el va enlairar. El va treure de l’habitació i se’l va endur cap a la nit, el va aixecar cap al cercle de la lluna, molt amunt sobre el pati del darrere, i li va prémer els dits amb tanta força contra les costelles que en Conor amb prou feines podia respirar. A la boca oberta del monstre, en Conor hi va veure unes dents irregulars de fusta dura i bonyeguda, i va sentir un alè càlid que pujava cap a ell.

I llavors el monstre es va tornar a aturar.

«Realment no tens por, oi?»

–No –va dir en Conor–. De tu no, almenys.

El monstre va afinar els ulls.

«Ja en tindràs», va dir. «Abans del final.»

I l’últim que en Conor recordava era la boca del monstre oberta en un gran rugit per a menjar-se’l de viu en viu.